

И тъй, съгласно тая „вѣдомость“, държаната смѣтка за отпитувалитѣ отъ България прѣзокеанно българи, за която имаме голѣми основания да прѣдполагаме че ни прѣдставя сравнително много по-малки цифри отколкото сж въ сжщностъ, посочва за Америка, прѣзъ 1904 г. 308 души, прѣзъ 1905 г. — 1403, прѣзъ 1906 г. — 2311, а прѣзъ 1907 г. (до 15 ноември) — 17350 души! къмъ тия трѣбва да добавимъ още 172 души, които сж се отправили за Австралия и Нова Зеландия, во „вѣдомостъ-та“ не посочва дали това е станало прѣзъ послѣдната отъ първитѣ години или за четиритѣхъ нацѣло.

Трѣбва да забѣлѣжимъ, че тоя брой на емигрирали българи се отнася за прѣди влизането въ сила на закона за емиграцията (утвърденъ съ указъ отъ 6 януари 1908 г.). Но че въпрѣки доволно стѣснителнитѣ наредби на тоя законъ, специално за „емигрирането задъ океана“ (чл. 3), броя на емигрирующитѣ не се е намалилъ чувствително въ срагнение съ тоя за 1907 г., а прѣдставлява четворно и петорно нарастване на сжщия за прѣдшествующитѣ ней три години, ще се види малко по-долу. Тая аномалия въ очакването позитивни резултати отъ прокарването на казания законъ се обяснява съ нарушаването му както отъ страна на самитѣ емигранти, тъй и отъ тая на агенциитѣ и властитѣ, а което не е за оспорване — още и съ липсата на ефикасна организация на емиграцията ни.

И тъй, заедно съ градинарскитѣ емигранти прѣзъ 1904 г. сме имали 10917 души емигранти, прѣзъ 1905 г. — 17598, прѣзъ 1906 г. — 18519, а прѣзъ 1907 г. — 33243, плюсь 172 души за Австралия и Нова Зеландия. За едно население между $3\frac{1}{2}$ и 4 милиона прѣзъ тия години, тия цифри сж доволно чувствителни, а при това, прѣдставляватъ все млади, най-здрави и работни рѣцѣ, прѣдимно земледѣлчески. Нека боравящитѣ по-отблизко съ нашитѣ народостопански, респективно земледѣлчески, въпроси, смѣтнатъ какъвъ капиталъ прѣдставляватъ за